

Govor Lyndona LaRouchea mlađeg na internetskoj konferenciji 31. listopada 2006. iz Berlina i Washingtona.

“... A što imamo danas? Najveće cijene, najveće plaće daju se najbeskorisnijim ljudima, grabežljivcima. Dok ljudi, kojima se niječu prava na rad, čak i najprostiji rad, poštenu rad koji odgovara njihovim kvalifikacijama, nemaju posla! ... Ma da, možete dobiti posao, niskokvalificirani euro-posao. No ne možete dobiti posao koji ima **vrijednost za društvo!** Posao koji vam daje priliku za samopoštovanje za ono što radite za društvo, vrstu posla koji kaže: „Korisni ste u našoj zajednici. Mora vas se poštivati kao korisnu osobu.“ ... [T]akve vrste posla nema.

.....
“... [I]mamo moralni problem, problem vrednote. ... Postoji fizička dobrobit za čovječanstvo kod te vrste proizvodnje. Dok s druge strane proizvodnja užitaka, a najbolji bi primjer bila prostitucija, nije baš previše produktivna. I to je naš problem.

....
Ulazimo u krizu. Ulazimo u krizu vrednota. Ljudi danas prihvaćaju kao normalno ono što je trulo i zlo. Moramo se promijeniti. Morat ćemo se promijeniti jer ćemo biti prisiljeni na to. Ne možemo nastaviti funkcionirati na ovaj način, na način kako smo funkcionirali od oko 1970. Ne možemo više tako nastaviti raditi, unutar europske civilizacije, moramo se promijeniti, a bit ćemo i prisiljeni na to. Ako se ne promijenimo većina jezika svijeta će nestati jer će nacije nestati, državne granice nestati, u globalizaciji. Na toj točki stojimo danas.

LYNDON LAROUCHE: Znete, najgori i najbolji trenutci u povijesti dolaze većini ljudi kao iznenađenje. To će biti slučaj s ovim što se zbiva u svijetu sada. Nalazimo se na koncu čitavog razdoblja povijesti. Sredinom rujna u SADu i drugim krajevima svijeta na koje utječu događaji u SADu, došlo je do početka srozavanja svjetskog gospodarstva. Prilike su donekle zamršene zbog činjenice izborne kampanje ... unutar SADa. Stranka na vlasti gubi vlast, to jest gubi vlast glede podrške naroda. Priprema se izvršiti ogromnu izbornu prijevaru u SADu da bi zadržala dio te vlasti. Spremna je **ići u rat** da bi preduhitrla prilike, političku situaciju, da bi zadržala vlast. A ima i dugoročne nakane uspostaviti svjetsku diktaturu zvanu globalizacija, što bi značilo propast za cijelo čovječanstvo.

To se zbiva veoma brzo. Neke dobre stvari se događaju u svijetu, kao i loše, no one dolaze zajedno, često istovremeno. Kao i u ratu. Izbije grozni rat i ljudi su spremni za rat ali ne znaju što je rat. Odjednom okuse pravi rat i to nije ono što su očekivali. Kojiput rat krene protiv prekršitelja i zločinaca i to je dobro. To dođe isto veoma brzo kao iznenađujući događaj i dođe do mobilizacije ljudi i ustanova, mobilizacije ljudi protiv zla. Slično je i s velikim

gospodarskim depresijama. Svi su iznenađeni njom, čak i oni koji su je predskazali. Zato jer se ne pojavi točno onako kako su mislili. Tako je i sad u slučaju vlada diljem svijeta ... sve će vlade prilike iznenaditi – one još nemaju **nikakav osjećaj** o onom što će se upravo dogoditi. Imaju osjećaj nastupanja krize, ali imaju snove, imaju vjerovanja, vjeruju da mogu kontrolirati prilike, no ne će moći. Niknut će zahtjevi na njih, koji će ih iznenaditi. [D]obra stvar u svemu tome je da će većina onog u što ljudi vjeruju biti diskreditirano. Što je većina vjerovala jučer, sutra će naći da više u to ne vjeruju. ...

Vjeruju da znaju kako vladati gospodarstvom. Vlade vjeruju da će izići na kraj s gospodarstvom. ... Američko se gospodarstvo raspada. Gubitak automobilske industrije tijekom prošle godine nastavio se i ove godine, pa SAD nemaju više automobilasku industriju. Ima neka automobilska postrojenja no to nije više automobilska industrija. Ona je pod stranim vlasništvom i kontrolom. Isto je tako i s proizvodnjom čelika u mnogim krajevima svijeta, sva bitna industrija nije više pod kontrolom suverenih država nacija i naroda države nacije. Ljudi tako imaju iluzije—„sve će biti u redu—naša vlada zna što radi“.

Vlada Francuske, vlada Italije nisu više vlade. One su smrt koja čeka pokop. A to je odlika većina krajeva svijeta.

To, nas dakle stiže. Došlo je sredinom rujna ... do nasrta dugotrajnog pada svjetskog gospodarstva od oko 1971. – 1972. neki su se ljudi obogatili no na račun drugih. Gospodarstva su propadala.

...

Tamo gdje su nekad postojala produktivna zaposlenja, više nema proizvodnje. Ljudi više ne žive od svoje visoke stručnosti u proizvodnji. Žive kao konobarice ili konobari ili slične vrste rada—tako zovane „uslužne djelatnosti“, uglavnom izmišljeni rad da se smanji nezaposlenost, rad koji nije potreban. Mjesto da ispečete pljeskavicu kod kuće, izađete van na hamburger. To nije potreba.

Prema tome, gospodarstvo se raspadalo. No gornjih 20% [po primanjima], naročito onih 20% koji su sad na položajima moći—uglavnom ljudi između 50 i 65 godina starosti—to pokoljenje živi uglavnom u iluziji. Misle, sad je njima kucnuo čas. Misle to je poslije-industrijsko društvo—misle da je to dobro. Misle da je globalizacija dobra, a ona je pošast koja će uništiti čitav planet i pobiti većinu razine pučanstva danas. To je carstvo! To je imperijalizam! To je povratak na karikaturu Europe Srednjeg vijeka.

... U Americi [ljudi na vlasti] pokušavaju odgoditi pojavu stvarnosti još nekoliko tjedana ... nadajući se da će obmanuti ljude iako gube na popularnosti. Nadaju se da će se održati na vlasti još jedan termin.

Mnogi ljudi naprimjer vjeruju da zlo dolazi iz SADA. ... SAD nisu uzrok problema. Izvor problema je upravo ovdje u Europi. To je anglo-holandski liberalni establišment Europe. A u Sjedinjenim Državama imamo njegov produžetak. ... Pa to što rade SAD nije pokušaj osvajanja svijeta. One ustvari uništavaju sebe. Da biste uništili moćnu naciju, kako se to radi? Navedete je da samu sebe diskreditira. Izgubi povjerenje svojih vlastitih ljudi. Gubi povjerenje van svojih granica. Postaje očajnička u svojim pokušajima da zadrži vlast, pravi pogreške, kao što to rade SAD.

Bacite pogled na sve te ratove u jugoistočnoj Aziji. Rat u Iraku. Širenje iste sorte ratovanja u druga područja, ciljanje na Iran! Cilj je raspad Turske—to je isto na dnevnom redu kao i sva jugoistočna Azija. Namjera raspada Pakistana. Indije. Namjera je rascjepkati Kinu. Nakana je započeti sukob s Rusijom, kao što se zbiva u

Transkavkazu. Sjedinjene su Države ključni čimbenik u tome, ali nisu autor toga. No vode u tim nastojanjima. ... Pa što rade SAD? SAD kojima su se pred 6 godina divili mnogi u Europi i drugdje više nisu predmet divljenja. Ova administracija uništila je utjecaj Sjedinjenih Država, njihovu vjerodostojnost širom svijeta! ... Vodeće vojne ličnosti, obavještajni stručnjaci, vodeće političke ličnosti, koje se razumiju u te stvari, vide da SAD pod Bushem i Cheneyjem **ubištavaju same sebe!**

Pa tko onda ima koristi od propasti SADA? ... Ime toga je otrov, no vi ne mislite o njemu kao o otrovu. Mislite na njega da je neizbježan. Ime mu je „**globalizacija je neizbježiva!**“ Ne možete skrenuti s puta globalizacije natrag na suverenu državu naciju! Ona je neizbježiva!“.

Ali, globalizacija je imperij. Globalizacija je pad životnog standarda širom svijeta. ... Pogledajte naprimjer Berlin nakon 1992. Je li Berlin imao koristi od raspada DDRa? U stanovitom smislu. Više slobode, ali slobode da postigne što? Slobodu da nema rada, nema posla. Slobodu da ne može uzdržavati grad, jer su mu oduzeli industriju. Gdje je industrija otišla? Neka je samo nestala. Neki poslovi su otpremljeni u krajeve svijeta gdje je narod siromašan, gdje nemaju infrastrukture, gdje nemaju zdravstvene skrbi. Tamo oni rade jeftinije, jer im je životni standard mnogo siromašniji.

To što gledamo je uništenje Njemačke, uništenje njemačkog gospodarstva, posebno berlinskog gospodarstva—po zapovijedima iz Londona i Francuske, zapovijedima Margaret Thatcher i Mitteranda da Njemačka mora sebe upropastiti kao cijenu ujedinjenja. Tako svijet postade siromašniji. Kao što i SAD upropaštavaju sebe, svoje gospodarstvo, pa svijet osiromašuje.

Poslovi se otpremaju u siromašnije i siromašnije krajeve svijeta. Izvozili su radna mjesta u Meksiko, no Meksiko je postao preskup, pa su poslove otpremili u Centralnu Ameriku. Isto se događa širom svijeta. Zaposlenja u proizvodnji otpremaju se iz područja visoke kvalificiranosti i visokih uvjeta života stanovništva u sve siromašnija i siromašnija područja svijeta. Eto, to se zove „globalizacija“.

Ona znači eliminaciju države nacije, eliminaciju zaštita, životnog standarda, zdravstvene skrbi, sustava školstva. Sve se to upropaštava [pred našim očima]. Danas imate—što?—10% radne snage u Njemačkoj nema nikakve nade, nikakve budućnosti.

Njemačka se uništava. Italija se uništava. Poslovi odlaze u Kinu.

Pogledajmo sad na ... ovaj mit o Američkom imperiju. Što će se dogoditi ako SAD propadnu? Pretpostavimo propadanje u vidu 20%, 30% pada vrijednosti dolara. Znači li to da će drugi krajevi svijeta odjednom postati bolji? Zato jer će preuzeti kormilo od SADA? Ne.

Ako SAD potonu, ostatak svijeta tone, odmah i automatski. Zašto?

1971. u kolovozu 1971. vlada tog vremena, Nixonova vlada, preko čovjeka zvanog George P. Shultz—čovjeka koji je kasnije postavio diktatora Pinocheta na vlast u Čileu, zajedno s Henryjem Kissingerom i Felixom Rohatynom—uveo je plutajući tečaj dolara! Do tog vremena dolar je bio strogo regulirana valuta, u međunarodnom sustavu čvrstih pariteta među valutama. Dolar je tad još u biti bio vrijedan kao i zlato. Bio je jedina svjetska valuta nakon završetka 2. svjetskog rata. Snaga dolara, stabilnost dolara putem posredstva kao Marshallski plan i slične nagodbe kao naprimjer Kreditanstalt für Wiederaufbau u Njemačkoj. To su bila sredstva mobilizacije kredita za obnovu gospodarstva od ratom razorene Njemačke, za obnovu Francuske, za izgradnju gospodarstva Italije, što se nastavilo negdje do 1969.

No 1971. vladinim činom dolar se pretvorio u klozetski papir. Podupirao ge je sastanak MMFa. Opet, George Shultz je bio tamo, i uspostavili su sustav plutajućih valutnih tečajeva—pa što je onda bila podloga dolara? Eto, dolar više nije bio američki dolar. **Bio je MMF dolar**, to jest američki dolar čija je vrijednost bila uvjetovana MMFom. Ništa drugo ispod toga—samo dobra vjera i uvjerenje da će sve biti u redu.

A sad, sve na ovom svijetu povezano je s dolarom. Velika potraživanja Kine su u dolarima. Svi dijelovi svijeta imaju ogromna potraživanja, čija vrijednost počiva na dolaru, imovina koja počiva na dolarima. Što će biti kod sloma dolara od 30%?

Kina onda propadne. Pa Indija propadne. Ne samo da dolar manje vrijedi, u njihovom takozvanom popisu imovine, nego lančana reakcija propasti američkog tržišta, njene posljedice na druge krajeve svijeta znače i propast gospodarstva Indije, Kine i tako dalje. Isto tako i Europe. Stoga slom američkog dolara **katastrofa je za svaki dio svijeta**.

Ljudi to, međutim, ne shvaćaju. Ima šačica ljudi u SADu koji to shvaćaju. ... Oni

shvaćaju: **dolar se ne može devalvirati**. Ako padne vrijednost dolara, sruši se čitava kuća od karata svjetskog sustava. Zato jer se svjetska trgovina temelji i računa u dolarima. Najveći dio potraživanja, svjetska financijska potraživanja temelje se na dolaru. Ako dolar potone, potonut će sve. Prema tome morate biti zabrinuti što će biti sa SADom. Jer **samo** ako SAD stupe u akciju, uz pristanak i suradnju drugih nacija, i dolar pretvore u čvrstu vrijednost i sigurnu valutu i time održe na životu sustav kreditiranja o kojem čitav svijet sada ovisi, samo pod tim uvjetima može se izbjeći katastrofa u cijelom svijetu, usporedivo s katastrofom u Europi u 14. stoljeću kad je propao Lombardski bankarski sustav a čitava Europa pala u dugotrajni mračni vijek. Pad dolara danas na svjetskom tržištu, izazvao bi pad čitavog planeta u novi mračni vijek.

Dakle, ovo je tipičan primjer onog što se dogodi na dan krize: Odjednom nađete se pred točkom, upravo će doći do sloma dolara. Tad kažete: „ Pa, dolar će propasti, no mi ostali ćemo se snaći, Kina će dobro proći, Indija isto, Europa će pronaći načina da se održi, Rusija će biti u redu...“ **Ne**. Svijet će uletjeti u kaos. Jedna od stvari do koje dođe u vrijeme krize koja iznendadi ljude, pa stvari za koje su si govorili da su istina odjednom se pokažu da nisu istina. Prežive samo oni koji se vrlo brzo opamete i raspoznaju da je ono u što su vjerovali, prijevara, da je laž.

To je zato jer ljudi žive u laži. Takva je također kultura sofizma. Europa, SAD, naročito. Mi smo sofisti iste vrste koja je odvela Periklovu Atenu da se sama uništi u Peloponeskim ratovima. Takva vrsta sofizma. Riječi više nemaju značenja. Istina više ne postoji. Sofisterija! „Ali, ja ne znam—vi kažete da je istina! Ali popularno mnijenje kaže ne. Popularno mnijenje kaže ovo je dobro, a vi kažete ne. Vi kažete ovo je dobro, a popularno mnijenje kaže ne.“ U ime kojeg autoriteta vi govorite? „Popularnog mnijenja“. Ili ono što vam se čini kao popularno mišljenje, ili mišljenje određene skupine. No to je vjerovanje u nešto nedokazano, nešto neistinito.

To je način propasti civilizacije, naročito europskih civilizacija sve od pada Atene pod Periklom—„Zlatno doba Atene“! „Zlatno doba“ pokazalo se kao nešto kad pustiš vodu pa je Atena otišla u zahodsku školjku. ...

Pogledajmo sad i drugu stranu. Ovo je loša strana. Ne samo da smo u razdoblju ratovanja nego smo i na rubu prijetećeg

mračnog vijeka, sloma dolara, propasti svijeta. Sve je to sad u tijeku.

Dakle, rekao sam moramo spasiti dolar. ... Najprije od svega, dolar je svjetska denominacija, dok je ustvari denominacija lažna valuta zvana financijski derivati, kao što su 'hedge' fondovi. No što su to 'hedge' fondovi, što su financijski derivati? Oni predstavljaju kockarske dugove. **Nikakav proizvod** ne ide s 'hedge' fondovima. **Nema proizvoda** u financijskim derivatima. Nema ničeg fizički vrijednog u njima. To je samo **oklada—kockarska oklada!** A zatim postaje kockarska oklada na kockarsku okladu, gdje se 'hedge' fondovi natječu u klađenju jedni na druge. Svijet je postao ogromni kockarski kasino već od 1987. kad je Volcker napustio Federal Reserve System [Sustav savezne pričuve] i došao Alan Greenspan—i ozakonio ono što bi trebalo staviti van zakona kao zločinačku navadu, financijske derivate. I to je napuhani mjuhur koji je pred rasprsnućem.

Pa, što trebate učiniti? Prva stvar koju morate učiniti je baciti u koš sve te papire—**poništite sve 'hedge' fondove, sve financijske derivate.** Čut ćete sigurno glasne urlike ljudi kad to kažete, no morate to učiniti. Učinit ćete to tako i tako na ovaj ili onaj način, ili uredno uredbama vlade i dogovora među vladama. Ili će vas to pogoditi i bez toga! Ako se dogodi bez toga doći će kao snažni sudar a ne odluke vlada. Jer nikad ne ćemo biti u stanju platiti, svijet ne može nikad isplatiti, ispoštivati potraživanja u denominaciji 'hedge' fondova, ili općenito u financijskim derivatima. Nije to moguće. Dug je mnogo veći od čitavog svjetskog godišnjeg proizvoda naročito pod uvjetima današnjih kamatnih stopa, pa to nikad ne možete isplatiti.

Stoga sve dok prijanjate uz financijske derivate i 'hedge' fondove, osuđeni ste na propast.

... Moramo prvo staviti svijet pod stečajnu upravu. Moramo se složiti da dolar mora još jednom postati jedinica sustava čvrstog valutnog tečaja. Zašto? Zato jer mu je vrijednost takva? Ne. Nego zato jer ćemo ga mi učiniti vrijednim toga. Preokrenut ćemo svjetsko gospodarstvo stavivši ga u stečajnu reorganizaciju, kao svaku običnu, urednu stečajnu reorganizaciju. Svjetski financijski sustav stavit ćemo u stečajnu reorganizaciju. Pretvorit ćemo kratkoročne potražnje, ako su održive [po novim kriterijima vrednota za društvo], u dugoročni dug.

Radit ćemo na osnovi niskih kamatnih stopa, kao što je bilo u razdoblju

od 1930. – 1940. kad je počela obnova i oporavak SAdA. Ponovno ćemo izgraditi bankarski sustav, jer moramo spasiti bankarski sustav. Ne možemo spasiti mnoge bankare, koji su bezumni, no možemo spasiti sustav. Jer taj sustav je metoda kojom baratate s položima ljudi, kojom puštate kredit u optjecaj, izgrađujete dugoročne kredite za ulaganja, takve stvari.

Znači vlade se moraju uplesti i stvoriti, u toj stečajnoj reorganizaciji, skup banaka, često istih banki koje postoje, koje će nastaviti svoje poslovanje i obavljati svoj posao na **zdrav** način u suprotnosti **ludom** načinu na koji su dosad funkcionirale. Naime, banke su nam potrebne, trebamo ih da podržavaju ulaganja mjesnih industrija i slično, i za osobne račune građana. Mjesne zajednice ih trebaju.

Moramo imati solidni sustav kredita, koji počiva na dugoročnim kreditima, koji će eliminirati potraživanja čija su denominacija financijski derivati i slično. Sad vidimo [probleme] u svjetskom gospodarstvu, naročito u Europi, kao na primjer u Njemačkoj ili Francuskoj—no uzmimo slučaj Njemačke ovdje. Problem je nedostatak proizvodnje ili produktivnih radnih mjesta da bi Njemačka bila u stanju podmiriti poreze te zemlja bila stabilna i pokazivala rast. Problem je onda nestašica kredita, jer imate ljude koji su visokokvalificirani, pa kad bi ih se moglo zaposliti u njihovim zvanjima, kad bi se započeli poslovi koji su bili korisni, naročito industrija, kao na primjer industrijalizacija Berlina, onda biste mogli započeti veoma brzu obnovu gospodarstva, s dovoljnim kreditiranjima i reorganizacijom financija. To vrijedi i za druge krajeve svijeta, više ili manje.

To znači moramo imati nove zalihe kredita, dugoročnih kredita u tu svrhu. To se sve uklapa u globalnu sliku—tu su dva dijela Euroazije. Na jednoj strani imate europsku civilizaciju, koja je izrastala u Euroaziji od vremena drevne Grčke, vremena Solona Atenjanina. To je europska civilizacija. Ona je proživjela uz sve svoje peripetije mnoge vrste razvitka. Europska civilizacija je veoma solidna institucija. Možda baš i nije tako solidna u načinu na koji katkad djeluje ali je kao ideja veoma dobra. Ustvari ona je najuspješnija ideja za razvitak i poboljšanje uvjeta života stanovništva. Država nacija koja se razvila u Europi, oblik je institucije, kad se pravilno razvija, najučinkovitije koju znamo za poticanje poboljšanja dobrobiti čovječanstva. To je slučaj i danas.

S druge strane imamo azijsko stanovništvo. A ono je sve do nedavna, sve do razvoja—modernizacije, bilo u stvari podvrgnuto sustavu koji postupa s masom čovječanstva kao sa stokom. Istina, neki ljudi su bogati, neki ljudi posjeduju imponantnu kulturu, ...itd., ali masa ljudi 80 do 90% su osiromašeni i žive gotovo kao živine. Njihov životni vijek usporediv je životinjskom, životni standard je životinjski, **u ropstvu su** [siromaštva i nemoći]. Bez ikakvog pravog razvitka uma pojedinca, ono što smo mi u Europi i SADu imali u najboljim prilikama.

Problem je, dakle, sad smo samo glede toga stigli do točke gdje moramo misliti na svijet—imamo rastuće pučanstvo Azije. ... Moramo razmišljati kako ponovno zavlati europsku civilizaciju i dati joj poslanje, razvitak cjelokupne Azije kroz dva pokoljenja. To znači, Europa se mora pokrenuti i opet pojačati brzinu kao izvor znanstvenih i industrijskih plodova u obliku dugoročnih kredita, dugoročnih ulaganja u razmjeni s Azijom i izgraditi zemlje, izdignuti po prilici 70% siromašnih u Indiji, siromašne u Kini, siromašne drugih zemalja, gdje ti siromašni takoreći **nemaju** budućnosti.

Moramo imati poslanje izgraditi pravedan svijet, na osnovi suradnje država nacija imajući na umu vestfalsko načelo, to jest moramo u svim mjerama [političkim i gospodarskim] misliti kao i začetnici Westphalije—moramo prvo misliti na **druge** ljude umjesto samo na vlastite prohtjeve. Što činimo za **drugoga**? Što mi, kao država, kao narod činimo za **druge** ljude, **drugi** narod? I tako izgraditi sponu suradnje, dugoročne suradnje naroda i država na tom načelu.

Moramo se dovesti u red izlazeći iz ove depresije koja nas udara, moramo uvesti reda na osnovi dugoročnog, po prilici pedesetgodišnjeg izgleda za **razvitak euroazijskog kontinenta**.

Imamo i drugi vid toga, o kojem sam govorio zadnjiput kad smo se sastali ovdje u Berlinu. A to je—došli smo do točke temeljne promjene odnosa čovjeka prema prirodi. Rast stanovništva i povećanje tehnike, poboljšanja tehnike potrebnog tom rastu stvorili su prilike gdje se crpe sirovine *najviše kvalitete* brže nego što ih planet može obnoviti.

Isto tako, ušli smo u razdoblje procesa fisije i fuzije, kojima možemo ne samo obnoviti visokokvalitetne sirovine, to jest pomoći biosferi u njenoj obnovi od štete koju je nanijela naša potrošnja, nego i

razdoblje kad ćemo početi stvarati nove uvjete, nove vrste tvari na ovom planetu koje nikad ranije nisu postojale. Ući ćemo naime u transuranijsko razdoblje razvoja planeta, kad ćemo mi razvijati nove vrste tvari i njihove nove namjene, nove smjese, nove stvari koje nikad prije nismo radili. Moramo to učiniti da bismo udovoljili zahtjevima stanovništva, recimo Kine s preko 1,3 milijarde, stanovništva Indije, preko milijarde ljudi, a 70% su siromašni! Kako ćemo proizvesti dostatne količine iz ovog planeta i udovoljiti zahtjevima za energiju, sirovine, razvoj i proizvodnju hrane, kako ćemo to učiniti tako da snabdijemo ljude, njihovu djecu koji sada žive u Aziji, pružiti im prilike standarda života koji im omogućuje da prežive i napreduju?

Prema tome, ušli smo u razdoblje gdje više ne razmišljamo o *preuzimanju vlasništva nad* i iskorištavanju sirovina. Moramo razmišljati o preuzimanju vlasništva i *razvijanju* količina sirovina ekvivalentnih zalihama planeta danas. To znači naglasak uglavnom na termonuklearnu fuziju i srodne tehnologije. Sljedećih 50 godina moraju biti takva vrsta tranzicije. To sad znači povratak na nuklearnu energiju. Uzmimo naprimjer krizu pitke vode. Naime na ovom planetu imamo krizu pitke vode. To je naročito problem u Indiji. Uzmite naprimjer jugoistočnu Aziju. Glavna kriza osim svih političkih problema u jugoistočnoj Aziji je nedostatak vode, pitke vode! Vode za navodnjavanje, pitke vode! Ratovi, kao izraelski rat sa Sirijom bio je zbog vode! Izrael je imao rast pučanstva, pa je morao krasti vodu od Sirije, i grabiti vodu od svakoga okolo da bi udovoljio zahtjevima [pučanstva]. Kriza vode. A to smo znali već početkom prošlog stoljeća. **Prije** početka 2. svjetskog rata – **znali smo** da ne može biti stabilnosti na Bliskom istoku **bez razvoja zaliha pitke vode**. Bez promjene klimatskih uvjeta primjenom energije i vodoupravljanjem da bi se stvorilo okruženje koje bi moglo podržavati veće pučanstvo, po glavi, diljem tog područja.

Imamo sada u Indiji i drugim mjestima stanovništvo koje živi od takozvanih fosilnih voda ili polu-fosilnih zaliha vode. Imamo vodu koja se zaglavila u Zemlji, negdje dole u rupi kroz zadnjih dva milijuna godina zaleđenja i više. Otapajući glečeri i slično položili su vodu, kao neku vrstu metala tamo dole duboko pod zemljom. I sad ljudi, kao na pr. u Australiji, crpe tu vodu, to je fosilna voda. Ili crpe vodu, kao u Sjedinjenim Državama iz Ogalalla rezervoara, crpe

pitku vodu iz rezervoara brže nego što se može nadoknaditi, zasada.

Imamo, dakle krizu vode. No vode ima u izobilju. Znamo za oceane—voda u izobilju. To nije problem. No potrebna nam je vrsna pitka voda, za razvoj poljoprivrede za zelene površine i poboljšanje klimatskih uvjeta što možemo postići uzgojem drveća—drveće, trava i slično, to poboljšava vremenske uvjete. Što više života imamo u tlu u obliku biljaka bolje nam je. Pa zašto ne bismo to učinili. Ne možemo to ekonomično postići bez veoma velike uporabe nuklearne energije, nuklearne fisije.

Pučanstvo Indije je veoma siromašno, njih 70%. Stanovništvo je veoma slabo školovano, tih 70%. Prema tome, mora se pronaći poluga da bi se podigao životni standard, kad nemate školovani temelj kod stanovništva da bi se to jednostavno ostvarilo tehničkim sredstvima. Što treba raditi u tom slučaju? Dođete s nuklearnom energijom. Odjednom imate priljev energije i vode, jeftino i djelotvorno, i time ste promijenili uvjete života u kojima ljudi žive te povećate njihovu produktivnost poboljšanjem okružja, koje postaje produktivno okružje. Tako je i u drugim krajevima svijeta kao na Bliskom Istoku, moramo i tamo preobraziti te krajeve, i učiniti ih prikladnijim da udovolje potrebama svog stanovništva danas i sutra. To mora postati neka vrsta poslanja koje moramo držati sljedećih 25 do 50 godina. Prema tome, kad izgrađujemo gospodarstvo, kad obnavljamo gospodarstvo od olupine koju smo 'gradili' od 1970. pa dalje, moramo razmišljati u tom smjeru. Moramo misliti na dva pokoljenja unaprijed. Moramo razmišljati u smislu Vestfalskog ugovora, a to je: *Što radimo za drugoga?* Što radimo u Europi za Aziju? Što radimo za druge države Europe? Što radimo za Afriku? Za cjelokupni svijet? Ptema tome, osjećaj da naš život sada ima svrhu. Ne živimo kao lakomi bebi-bumeri, nastojeći zadovoljiti vlastite užitke dok smo još na ovom planetu. Dajemo sad natrag svrhu životu, poslanje života.

Mi ćemo svi umrijeti. Koja je svrha u življenju ako ćemo svi umrijeti? Naše zadovoljstvo dok smo živi? Ili radije, da ono što činimo sa svojim životom dok smo živi mora imati stalnu vrijednost za ljudski rod kasnije te to čini naš život i njegovo življenje vrijedno čovječanstvu? Nešto čega možemo biti ponosni u očima naše djece i unuka, jer stvaramo nešto za njih za svijet nakon nas? To je strastvena želja koja nas mora obuzeti, ako želimo izići iz ovog nereda. Prema tome moramo razmišljati globalno. Ne u smislu

globalizacije. Moramo misliti u smislu usmjerenja našeg poslanstva, približiti države jedne drugima, urediti vlastitu kuću da bismo sredili odnose između država. Da bismo stvorili svijet financijske i druge suradnje, koju ćemo ustrojiti da bismo udovoljili tim vrstama potreba, što bi nam dalo, ponovno, ne ponos bahatosti, nego ponos da smo neophodni, svaki od nas, i svaka država neophodna za dobrobit cjelokupnog svijeta.

Došli smo, dakle, do te točke, tu sad stojimo.

A jedan je od problema to što većina ljudi misli da zna nešto o ekonomiji/gospodarstvu. No mogu vam reći, slabo tko zna bilo što o ekonomiji. Znaju ono što su ih učili. Ono što su ih učili o novcu, o postupanju s novcem.

Ne shvaćaju fizičku ekonomiju, a naprimjer bebi-bumeri naročito **ne shvaćaju** fizičku ekonomiju uopće. Podsjetite se, pokoljenje bebi-bumera, ljudi koji se nalaze u gornjih 20% po obiteljskim primanjima, koji su sad negdje između 50 i 65 godina starosti, nemaju pojma o ekonomiji. Prije svega, šezdesetosmaši, a oni su uglavnom to, 68-aši su bili protiv proizvodnje—jer to bi značilo rad! A oni nisu vjerovali u rad, vjerovali su u užitke! Sve vrste uživanja. Pa su se prihvatili stanovitih užitaka i razboljeli se od njih. Pa su ostavili te i prihvatili se drugih užitaka—ili su otišli u sadizam kao oblik užitka.

Pa tako imamo društvo koje više ne razmišlja u smislu stvarnih vrednota. Ne razmišlja više u smislu besmrtnosti, već u smislu, „ti si samo životinja“? Ako si životinja, onda dođeš i odeš i umreš. Živiš ili sretno ili jadno, no umreš. Koje su posljedice tvoje smrti? Netko se sjeti kućnog ljubimca, životinje na selu? No kakvo je značenje ta životinja imala kao pojedinka glede budućnosti vrste? Nikakvo.

Ljudska bića su drugačija. Mi imamo sposobnost razuma. Sposobni smo otkriti univerzalne zakonitosti, kao u fizičkoj znanosti i Klasičnoj umjetnosti. Prenosimo ih dalje, da bismo razvili te zakonitosti kod budućih pokoljenja. Time povećavamo moć budućih pokoljenja. Ostvarujemo dobrobit za buduća pokoljenja čovječanstva.

Tu je sposobnost pokoljenje bebi-bumera izgubilo. Nisu htjeli proizvoditi, htjeli su doživljavati užitke. Željeli su ushite. Željeli su moći ne obazirati se na ono što se zbiva u svijetu oko njih. I tako smo uništili – Imali smo zelenu revoluciju, ne zelenu u smislu povrća, nego zelenu u smislu stava

„ne radim, ne proizvodim“. Živimo u svijetu u kojem većina ljudi gladije, i njihovo se gladovanje povećava, ali mi se **ne brinemo** o tome što proizvodimo ili ne proizvodimo. **Ravnodušni** smo prema ostatku čovječanstva. Razmišljamo samo u sklopu naše lakomosti ili užitka, našeg načina života, naših navika. Ne razmišljamo o tome što **činimo**, što bi nas učinilo besmrtnim u smislu svog doprinosa budućnosti čovječanstva. Izgubili smo osjećaj identiteta, koji je bio osnovica europske civilizacije. Ranije mislili smo u europskoj civilizaciji o onom što činimo za svoje unuke i one nakon njih. Ljudi bi se žrtvovali da izgrade nešto na što će buduće pokoljenje biti ponosno, da su to napravili. Izgradili bi ovo, postigli nešto drugo. Prešli smo s pokoljenja koje je razmišljalo o davanju doprinosa, trajnih doprinosa budućnosti čovječanstva na potpuno sebično pokoljenje čije misli su: „A što ću ja dobiti, koje je moje zadovoljstvo u tome, moj užitak“. I tako smo se upropastili. Upropastila nas je vlastita sofisterija. Željeli smo dobiti poštovanje ljudi kao mi, naročito bebi-bumera. Nije nas bilo briga što će biti s ostatkom čovječanstva. Željeli smo ih nadmašiti. Željeli smo pronaći nekog koga ćemo **nadmašiti**, biti bolji od njega. Nismo naučili, kao što su ljudi nakog strahovitih iskustava naučili u Vestfalskom ugovoru, da je put uspjeha brinuti se prvo za drugog čovjeka. A tako gradite civilizaciju, koja je usmjerena na budućnost. Sad nam je to potrebno.

Problem je što ljudi nemaju vrednote koje su bile osnova europskog gospodarstva, to jest ideje **bolje proizvodnje**, boljih uvjeta proizvodnje, stvaranje boljih uvjeta života, boljih fizičkih uvjeta života, boljih umnih uvjeta života za fizičku proizvodnju i slično. Kultura umjesto tek samovoljnih užitaka—to smo izgubili.

Izgubili smo tako osjećaj što su prave vrednote. Vrednote leže u čemu? Vrednota leži u vrstama ideja, otkrivenih i razvijenih ideja koje nam omogućuju poboljšanje prilika čovječanstva, po glavi i po četvornom kilometru ovog planeta. Ono što daje bolji svijet za dolazeća pokoljenja nego što smo ga mi imali. To se postiže **radom**. Proizvodnjom **stvari**. Uporabom naprednijih umijeća. Povećanjem moći po glavi, povećanje moći u prirodi i nad njom. Razvitkom umnih sposobnosti! Tako da ljudi jasno misle. Ljudi nemaju vremena misliti, prezauzeti su potragom za užiticima ili izbjegavanjem boli. Pa stoga ne mislimo o svrhi u životu. Prema tome ne shvaćamo što

je ekonomska vrijednost. Očito, *fizička* ekonomska vrijednost je u onom što možemo učiniti danas da bismo poboljšali život ljudi u smislu izgradnje stvari korisnih za budućnost, što znači *fizičku proizvodnju stvari* korisnih budućnosti, i razvoju ideja koje će, kad ih prenesemo na buduća pokoljenja, **oni** koristiti za poboljšanje stvari. Sve je to povezano sa znanstvenim i tehničkim napretkom. A isto tako i kulturnim napretkom.

Na primjer, radili smo na tom pitanju u vezi s Bachom. Ljudi su zaboravili tko je Bach—neki nisu nikad ni znali. Bach je bio temelj moderne civilizacije, njegov rad s glazbom, njegov rad s kontrapunktom. On je ponovno otkrio ono što su Pitagorejci znali davno prije: [enharmonijsku] zamjenu. Njen se izražaj nalazi u velikim izvedbama radova Bacha u zbornom pjevanju i velikim djelima Klasičnih skladatelja. **Sve** to počiva na tome. Radi se tu o istoj iskri genija u raznim primjenama koju inače imamo u razradi temeljnih znanstvenih otkrića.

Važna je stoga u zdravom društvu činjenica da se radi o **idejama**, ili u smislu znanstvenih domašaja ili kulturno umjetničkih domašaja, ideje koje stvarate ili poboljšavate u smislu ostvarenja koje ostavljate budućim pokoljenjima te će ona biti snažnija i pametnija nego što smo mi danas da izađu na kraj s problemima s kojim se čovječanstvo sučeljuje.

Pa kao što vidimo moramo to postići jer sad dolazimo do točke krize sirovina. Ne možemo više taj problem, s kojim se danas nosimo, riješiti na isti način kako smo probleme sirovina rješavali dva pokoljenja ranije. Ne možemo tako. Bez razvoja tehnike termonuklearne fuzije i svega što to podrazumijeva **ne možemo izići na kraj uspješno**, učinkovito, glede krize pitke vode u mnogim krajevima planeta danas. Prema tome, taj proces znanstvenog napretka, kulturnog napretka općenito, nužan je i on je bitna **vrednota, fizička vrednota, stvarna ljudska vrednota**, koja bi morala prevladavati u gospodarstvu kao smisao vrednote. Na to moramo polagati veću vrijednost, ili ono što bi trebalo imati veću vrijednost u monetarnom smislu, u većem stupnju, to su baš te stvari koje trebaju biti vrednota **za buduće uvjete života čovječanstva**, fizičko poboljšanje uvjeta čovječanstva, poboljšanja fizičke sposobnosti preživljavanja ljudskih bića u budućnosti, izgradnja ljudskog uma na više razine razvoja kulture preko kulturnog razvoja koji nam daje pojedinca koji se podigao na više

razine nazora o položaju i funkciji čovjeka u ovom svemiru. **Upravo to** su vrednote.

A što imamo danas? Najveće cijene, najveće plaće daju se najbeskorisnijim ljudima, grabežljivcima. Dok ljudi, kojima se niječu prava na rad, čak i najprostiji rad, poštenu rad koji odgovara njihovim kvalifikacijama, nemaju posla! Prilike za poljoprivrednim radom u tradicionalnom smislu ne postoje tamo gdje su nekad postojale! Prilike za konstrukcije inženjere u izradi alatnih strojeva, za visokokvalificirane radnike u izradi alatnih strojeva, visokokvalificirane radnike u poboljšanju proizvodnje boljih proizvoda—većini ljudi se **niječu prilike za takav rad!** Ma da, možete dobiti posao, niskokvalificirani europsao. No ne možete dobiti posao koji ima **vrijednost za društvo!** Posao koji vam daje priliku za samopoštovanje za ono što radite za društvo, vrstu posla koji kaže: „Korisni ste u našoj zajednici. Mora vas se poštivati kao korisnu osobu.“ Za njih takve vrste posla nema.

Pogledajte statistike za SAD, kao što mi to radimo. Svaki okrug [županija/ 'county'], sve smo proučavali, pa gledate koliko ima radnih mjesta u okrugu i koliko gospodarskih djelatnosti koje proizvode korisne stvari? Poljoprivreda i industrija i slično? Nasuprot takozvanih „uslužnih djelatnosti“—gdje perete tuđe suđe? Gdje radite kao konobarica u tuđoj gostionici? Kupite smeće, raznorazne poslove izmišljene samo da se smanji nezaposlenost?

U Sjedinjenim se Državama tako može kroz zadnjih 30 godina vidjeti pomak s poslova gdje su ljudi bili produktivni—od okruga do okruga—okruzi gdje je većina ljudi imala posao u proizvodnim djelatnostima na prilike gdje veoma mali broj, mali postotak ima proizvodne poslove. A šefovi koji paze

na rad tih beskorisnih djelatnosti imaju najveća primanja!

Tu stoga imamo moralni problem, problem vrednote. Problem vrednote, ta riječ „vrednota“ ima fizički smisao kao što sam to slikovito prikazao. Postoji fizička dobrobit za čovječanstvo kod te vrste proizvodnje. Dok s druge strane proizvodnja užitaka, a najbolji bi primjer bila prostitucija, nije baš previše produktivna. I to je naš problem.

Moramo zato imati poslanje, usmjerenje na rad za ustroj ovog svijeta oko tog poslanja, gledajući dva pokoljenja unaprijed, oko 50 godina, i trebamo reći: „kako da se spasimo iz ovog pakla u koji smo pretvorili ovaj planet, sada“? I recimo za 50 godina kad će pokoljenje koje danas postaju odrasli ljudi, doseći vrijeme svog umirovljenja, pa kad završe svoj radni staž u trajanju od dva pokoljenja—za 50 godina—moći će reći: „Pridonijeli smo dobrobiti uvjeta života ljudi u Aziji, izgradili smo si ugled zbog ovog što radimo u Europi ili u Sjedinjenim Državama. Prekinuli smo sa zanimanjima za koja znamo da su nemoralna i mrska. Prekinuli smo zlorabu čitavih segmenata ljudskog roda“. Neka vam to bude cilj. Jer to nam je nasušna potreba.

Ulazimo u krizu. Ulazimo u krizu vrednota. Ljudi danas prihvaćaju kao normalno ono što je trulo i zlo. Moramo se promijeniti. Morat ćemo se promijeniti jer ćemo biti **prisiljeni** na to. Ne možemo nastaviti funkcionirati na ovaj način, na način kako smo funkcionirali od oko 1970. Ne možemo više tako **nastaviti raditi**, unutar europske civilizacije, moramo se promijeniti, a bit ćemo i prisiljeni na to. Ako se ne promijenimo većina jezika svijeta će nestati jer će nacije nestati, državne granice nestati, u globalizaciji. Na toj točki stojimo danas.

Diskusija nakon govora

Nakon uvodnog govora slijedili su pitanja, odgovori i komentari slušateljstva. Da bismo prikazali veliki odjek LaRouche-evih ideja u svijetu, slijedi komentar slušatelja koji je došao na konferenciju iz Moskve. Njegovo ime je Jurij Krupnov, stručnjak za tehnologiju i školstvo. Među ostalim on je i dekan Akademije mladih za nuklearnu energiju. Nedavno je osnovao novu političku stranku u Rusiji, zvanu Stranka razvitka.

JURIJ KRUPNOV: Cijenjeni dame i gospodo, veoma mi je drago biti ovdje s vama i što evo sada mogu sudjelovati u diskusiji s velikim ekonomistom i misliocem našeg vremena, g. Lyndonom LaRouche-em. Mislim da su ova diskusije i svi naši govori važni, ponajprije zbog toga što je naše

shvaćanje prilika u svijetu veoma jedinstveno. Baš sada imamo ne samo svjetsku financijsku i gospodarsku krizu, nego ja mislim da svi ljudi širom svijeta shvaćaju da je kriza. I nema poštenog čovjeka koji to može poricati.

No što je još važnije, prilike se baš sad mijenjaju. Pred 10 godina, kad sam se upoznao s g. LaRouche-em mislio sam da nemamo nikakvog izgleda, ni kratkoročnog, za budućnost, te da nemamo prilike uzeti učešća u razvoju svijeta. Ali upravo sada, mislim da smo dobili glavno usmjerenje i glavne ciljeve. Imamo razumijevanje prilika i vrlo sam ponosan što mogu reći da imamo potpuno drugačiju Rusiju. Pred deset godina u mojoj zemlji imali smo veoma neobičnu krizu, koju je sama vlada organizirala. Pa kad danas g. LaRouche govori o vladi Sjedinjenih Država, prilike su veoma slične. Po mom mišljenju baš sad bismo morali shvatiti da su prilike drugačije, jer znamo o iskustvu s ruskim takozvanim „reformama“, znamo o iskustvu azijskih i drugih kriza, znamo o iskustvu zadnjih pet veoma začuđujućih godina vlade u SADu.

Mislim da je upravo sada glavni problem, a i mi shvaćamo taj problem, deindustrijalizacija.

Deindustrijalizacija je proces kojeg se isto tako organiziralo, i mi znamo za postojanje glavnih aktera koji organiziraju deindustrijalizaciju, ne samo u nekim zemljama već diljem svijeta. Pa ja mislim da bi glavna ideja morala biti kako zaustaviti deindustrijalizaciju, i kako organizirati industrijski razvitak. Po mom razmišljanju industrijski razvitak nije problem u nekim zemljama, ni u jednoj zemlji. Industrijski razvitak je glavna ideja koje može ujediniti čovječanstvo i uistinu označiti pravi cilj našim djelovanjima i našim pokušajima promijeniti svijet. Upravo sada u Rusiji pokušavamo organizirati takozvanu Koaliciju Industrijskog razvitka i ta koalicija nije politički čin nego prije svega, organiziranje zbog ujedinjenja industrijskih ljudi, i ljudi s industrijskom logikom, industrijskim mentalitetom. G. LaRouche je veoma jasno danas rekao, da mnogim ljudima nije razvidna sama ideja da bi svaki čovjek morao raditi. A to bi trebalo biti bjelodano a mi bismo trebali dati podršku svakom čovjeku, svakom industrijskom čovjeku, svakom čovjeku s industrijskim mentalitetom koji pokušavaju svoje ideje i svoj mentalitet postaviti kao normu, kao normalnu stvar i normu za sve ljude u zemlji i čitavo čovječanstvo.

Mislim da bismo trebali organizirati ne samo jednu koaliciju u Rusiji nego bismo trebali organizirati jednu cijelo-svjetsku, ili globalnu koaliciju industrijskog razvitka i

prije svega trebalo bi je, mislim, organizirati ovdje u Berlinu. Jonathan Tennenbaum [jedan od znantvenih vođa Shillerova Instituta] mi je mnogo puta govorio o prilikama u Berlinu, industrijskom središtu pred 20 ili 100 godina ranije, i bio je ugledno industrijsko središte, a sada ima samo 5% svojih industrijskih kapaciteta. Po meni to je veoma značajan primjer što ne bismo smjeli raditi ni u kojem slučaju, ni u kakvim prilikama. Isto tako, po mom mišljenju, morali bismo organizirati koaliciju u cilju promjene prilika, najprije u Rusiji, i u Berlinu, pa u svakom industrijskom središtu, ili gradu ili zemlji koja ima industrijske kapacitete ili bi ih željela imati. I mislim da glavna ideja, i bilo mi je veoma drago slušati Lyndona LaRouchea danas kad je govorio o dostojanstvu čovjeka kao glavnoj ideji industrije. Svi znamo takav izraz: „U pitanju je gospodarstvo, glupane“. Govorimo o gospodarstvu. A g. Larouche je bez sumnje i istaknuti ekonomist. No po meni ne raspravljamo ovdje prvenstveno o gospodarstvu, raspravljamo o sudbini čovjeka i raspravljamo o dostojanstvu čovjeka kao glavnom cilju svakog političkog čina, u svakoj zemlji.

Prema tome, trebali bismo raspravljati o sasvim drugoj ekonomiji. Trebali bismo razlikovati različite ekonomije. Pa eto, vidimo neke kasino ekonomije. Ta ekonomija nije slična ekonomiji razvitka, izotopskoj ekonomiji, koju je g. Tennenbaum predložio. Čini mi se, baš sada trebali bismo formalizirati to poslanje i tu ideju, da je dostojanstvo čovjeka cilj **svake** ekonomije. I samo bi se takve ekonomije smjele zvati ekonomijom (gospodarstvom).

Mislim da je ideja razvitka, a g. LaRouche je danas govorio o ravnomjernom svjetskom razvitku, ili razvitku svemira, ili razvitku čovječanstva—ideji razvitka vrijeme je sad, takvo nešto se mora provesti u zajednici kao ovoj. Jer, konačno, trebao bih reći da mi je velika čast biti ovdje, slušati Lyndona LaRouchea, što je ujedinilo ljude diljem svijeta, izvanredne ljude. Takvi bi ljudi, dakle, željeli samo činiti stvari koje bi mogle pridonijeti razvitku svijeta. Ta napredna zajednica je razvitak sam po sebi i morala bi razviti svijet. Mislim da je to poslanje, a u Rusiji ja poduzimam sve što bi moglo donijeti razvitak ne samo Rusiji nego i biti dio razvitka svijeta. Hvala!